

Mlado Jutro

št. 1.

V Ljubljani, dne 1. januarja

1939.

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Tedaj pa se jim je zgodilo nekaj stranskega.

»Bumf!«

»Tresk!«

Čoln je z vso silo treščil ob vrh visoke lesnike, se nagnil na levo stran toliko, da sta Ivan in Matevžek, ki sta sedela na sredi in se držala za roke, omahnila v vodo.

Vinko je kot brez glave taval sem in tja po čolnu. Nazadnje se je oprijel in z veliko težavo pricapljal na čoln, ves tresoč se od mraza.

»Joj meni, mama!« je kričal iz vode Matevžek. Le sreča, da je znal plavati, sicer bi bil utonil. Oprijel se je za visečo vejo debele smreke in splezal gori. Jokal je, hudo jokal ter klical ateka in mamico.

Tone in Vinko sta z veliko težavo priveslala do smreke, vzela Matevžka v čoln in njega ter Ivana prepeljala na breg. od koder sta šla v bližnjo hišo, da sta se posušila in pogrela.

Sonce je bilo že zdavnaj zatonilo. ko so naši popotniki veslali proti domu. Vračali so se po plitvi vodi. Po isti poti ni bilo mogoče. Molčali so. Vsi so mislili eno: kaj poreko doma? Najbolj je zaskrbelo Matevžka, ki služi pri Nosanki.

Valčki so pljuskali ob čoln, ki se je pozibaval in počasi pomikal proti tistemu mostu, kjer so bil vstopili.

»Matevžek, ali te zebe?« je po dolgem molku vprašal Vinko.

»Pa še kako. Pogrel in skoro posušil sem se, pa vseeno je mrzlo«, se je delal veselega, a v srcu mu je bilo vse drugače.

»In ti, Ivan?« je vprašal Tone.

»Ah, saj ni bilo nič hudega. Malo sva se okopala, pa je«, se je smejal Ivan. Malo je vseeno pomislil na ono šibo doma za ogledalom, ki ga je že večkrat pobožala.

Matevžek bi bil najrajši jokal, pa ga je bilo sram. Doma? Uh, to bo peša šiba. Kaj bo rekla gospodinja? Zdaj bom

pa prav gotovo moral iti proč. Kam? V svet. Naj bo, kar hoče! Take in podobne misli so se vrstile v Matevžkovi glavi vso pot do doma.

»Halol!«

»Ha-a-lo-o!«

Iz daljave so se čuli glasovi, najprej potihlo, potem vedno bolj glasno.

Na mostu so se svetile luči. Stric Primož je videl, kako so bili zdrčali po vodi, zato je bil prepričan, da jih je zmaj požrl pri sveti Marjeti na polju. To novico je povedal sosedom in teta Urša je vsa v skrbeh prišla povedat Matevžkevemuo očetu in Nosanki. Ivanovi in Tonetovi starši so bili prav tako kmalu zvedeli za novico in tekli na most.

»Kje je naš?« je spraševala Nosanka mimoidoče.

»Uh, moj Vinko, moj Vinkol!« je tarnela.

Tako se je bila na mostu zbrala gruča radovednežev in domačih, ki so zrlí po vodni gladini če kje zagledajo čoln.

Glasu ni bilo od nikoder. Temno je postajalo. Stric Primož je prišel s svetilko na most in dajal znamenja. In res: Matevžek je bil prvi, ki je zagledal lučko.

»Joj, luč, luč!« je vzkliknil ves vesel in spustil veslo v vodo, ki je odplavalo Bog ve kam.

»Nič se ne bojte. Tudi brez njih bi bil pršli prav domov«, je pojasnjeval Vinko. Ali zaskrbelo ga je, kaj bo rekla mati niemu in Matevžu. Vedel je, da je on kriv vsega, pa nihče drugi. On je vodja, on jih je nagovarjal, on in samo on. To je Vinko prav dobro vedel, ampak priznati ni hotel.

»Vinko, ti si vsega kriv«, je skoro ihtel Matevžek.

»Samo tiho bodi!« je zarenčal Vinko nanj, »če ne, se boš prav kmalu znašel v vodi.«

Matevžek je molčal. V duši mu je bilo, da bi kričal na ves glas: »Nedol-

žen sem!« Toda bal se je Vinka, prav zares se ga je bal.

Luči so postajale večje. Še par sto korakov, pa bodo doma.

»Ha-lo!«

»Ha-lo-o!« se je prvi ojunačil Vinko in dal znamenje, da so na pravi poti.

»Aha, so že tu. Presneti smrkvoci! Kakšne skrbi so nam napravili. Osem križev bom kmalu nosil na rami, pa se ne spominjam, da bi kaj podobnega doživel. Na — kaj takega pa še na —« je razlagal stric Primož Nosanki in ostalim na mostu.

»In ta tvoj poballin je vsega kriv, ta Vinko«, je zagodrnjal Tonetov oče. »Kaj se tako uči v tisti trški šoli? Saj tudi po poti domov uganja podobne norčije. Nosanka, le glej, da mu jih pošteno naložiš. Naš bo že dobil, kar je zaslužil.«

»Naš tudi!« je dodala Ivanova mati Reza, debela vaščanka rdečih lic in spodrecanega krila.

»Jaz že sama vem, koliko je moj kriv Ta tvoj capin, Matevž, je prava spodtika za našega. Kolikokrat sem že to rekla, pa je le res«, je Nosanka varovala Vinka, »kar je on pri hiši, sta z Vinkom vedno pri kakšni noriji.«

»Nosanka, Nos — —«, je posegel Matevž, ki je hotel omiliti sodbo o svojem sinu, a oni so izstopili prav blizu mosta.

Vsi so bili bledi in zeblo jih je. Niti besedice niso izpregovorili. Čulo se je le, kakor bi Ivan cvilil. Menda je jokal. Ni čudno: mati ga je vlekla za ušesa domov. Pa to Ivana ni bolelo. Bolelo ga je le zato, ker ga je bilo sram toliko ljudi.

»Bo že doma palica za večerjo«, je rekla Nosanka in stopala za Vinkom. »Matevž bomo že naredili, da bo prav. Takih postopačev jaz ne maram. Sama sem krmlja živino. Tale capin se je pa vozil okoli in delal skrbi ljudem. Uh — —!« Od jeze je zardela kot rak.

Pri vseh so namesto večerje palice izpregovorile zadnje besede.

Mati Nosanka se je bila premislila. Nagle jeze je bila vedno. Zato ni nič čudnega, če je zapodila Matevža od hiše, pa ga potem, ko je že zavezal čulo, poklicala k sebi v sobo, ga še enkrat pošteno okregala in na o končala:

»Naj bo. Ostani. Vem, da so te malopridneži pregovorili, da si šel v šolo. Pa je to prvič in zadnjič! Smrkvoci! Take skrbi naredijo staršem in polo-

vici vasi. «Vse je bilo radi vas povoncu.»

Matevžek je gledal k tlom. Sram ga je bilo. Enečica ga je ločila. Misli so mu bile že daleč po svetu. Ni poslušal, kaj Nosanka govori. Solza mu je orosila oko. Zaplakal bi bil doma in padel pred očeta na kolena ter ga prosil odpuščanja. Pred Nosanko ga je bilo v dno duše sram. Vedel je, da se bo Vinko pred tovariši norčeval z njega in ga zbadal ob vsaki priliki. Zato je gledal v tla in drsal z boso nogo po podu.

»Da mi bosta oklestila vse tisto smrečje na vrtu, kar ga je Vinko, ti boš klestil. Matevžek naj seka na drobno za steljo!«

»Bova, pa še prav kmalu, mati«, se je oglasil prav ponižno Vinko. Matevžek pa ni rekel ne mev ne bev.

»Pojdita! Danes ne bomo orali«, je še zaukazala mati.

Šla sta na vrt. Lepo je sekat smrečje za steljo. To je Matevžek rad delal. Toda vedno pri miru sedel in sekat, to je bilo za oba malo hudo. Posebno sedaj, ko je pomlad nastopila z vsem svojim razkošjem. Drevje je brstelo. Kostanj je bil ves smolnat in mežaven. Iz tega so otroci delali piščalke. Matevžek je bil pravi mojster v tem.

Na sosedovem vrtu je rasel velik in mogočen kostanj. Matevžek je bil kmalu na njem, čim je izginila za vogalom Nosanka. Lomil je veje in vejice za vse otroke, ki so spodaj pobirali in se suvali. Delal je najbolje piščalke. Tudi Vinko mu ni bil v tem kos in čisto ga je gledal postrani, ker je Matevžkova piščalka lepše piskala kot pa Vinkova.

No, tisto popoldne sta bila res pridna. Vse sta sesekala, kar jima je bila naročila mati.

✱

Bilo je neko popoldne. Dež je lil. Vinko je prišel iz šole. Brlizgal je dobrih pet minut na vrtu in že sta bila Tone in Ivan pri njem. To je bilo njihovo znamenje, čisto njihovo. In Vinko je znal na poseben način žvižgati z dvema prstoma v ustih in na piščalko iz kostanjevega lubja. To znamenje so poznali samo naši štirje ptički.

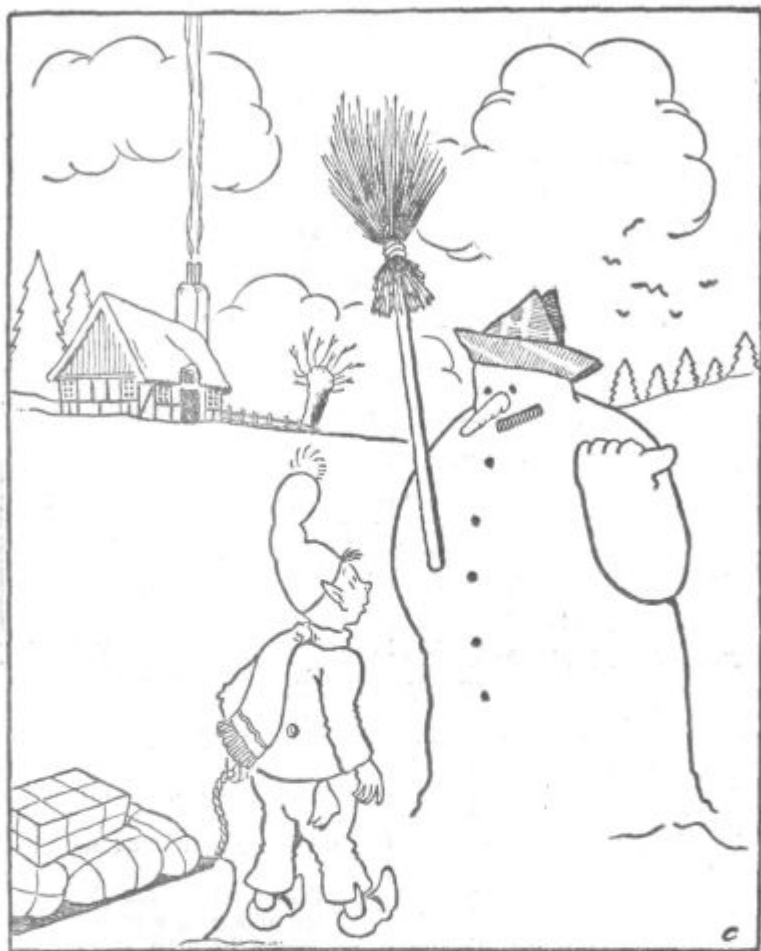
Kmalu so bili skupaj.

»Fantje, danes se bomo skrivali!« je rekel Vinko.

In že je začel:

(Dalje prihodnjič.)

Spretnim mladim risarjem

Kdo zna najlepše pobarvati zgornjo sliko? Vzemite barvaste svinčnike in poizkusite svojo srečo. Pet najboljših risb bo stric Matic nagradil z lepimi mladinskimi knjigami. Risbe sprejemamo do 8. t. m.

Tinkin zajček

Napisal Josip Ribičič. Ilustriral France Mihelič.

Pisatelj Josip Ribičič, ki je tudi urednik »Našega roda« je bil to leto izredno plodovit. V prejšnjem »Mladem Jutru« smo prikazali njegove »Pisane lutke«, danes pa poročamo o drugi knjigi, ki jo je za letošnje novo leto pripravil slovenskim mladim. »Tinkin zajček« je živahno pisana povest. Bogato je ilustrirana in je France Mihelič napravil na vsak desni list knjige celostransko ilustracijo, Ribičič pa na levo stran besedilo. Podobe bodo mladim čitateljem

in čitateljicam še prav v posebno veselje, saj so brezbarvne in tako prirejene, da si jih bo vsak lastnik knjige pobarval po mili volji sam. Zato bo knjiga še prav posebno primerna tudi za vajo v barvanju.

Zgodba o Tinkinem zajčku je izredno posrečena in poučna. Zajček Malček je tako strahopeten, da si ne upa ponoči zaspati. Ko njegova gospodarja Tinka in Tonček trdno snivata, prav tako tudi vse ostale igrače obeh otrok. Mal-

ček ne zatrisne oči. Neko noč zvabi luna zajčka Malčka iz hiše in pobegne v svet. Tam se sreča s kopico zajčkov, ki so prišli iz gozda v zeljnik. Tedaj se Malček pridruži četi svojih bratcev, a ga kmalu zavržejo, ker ga osumijo, da je izdajalec dolgouhega rodu in jih hoče le izročiti lovcu z dolgo puško.

Cređa divjih zajčkov pobegne pred dozdevnim izdajalcem; zastoj jim Malček dokazuje svojo zvestobo in nedolžnost, medtem pa ostali dolgouhci zdirjajo v gozd.

Osamljeni Malček sili nato sam za bratci in doživi premnoga, čudovita srečanja s prebivalci našega gozda. Tako naleti na krta Rilčeta Krtinarja, na veverico Čopko Smukovo, na ježa Smrčka Bodičarja, na sovo in ostale prebivalce, ki domujejo pod vejami, na vejah, v duplih in v brlogih.

V tistem napadejo zajčka Malčka gozdni razbojniki: volk, lisica in sova. Pregarjancu se posreči, da se reši v brlog, kjer domujejo ostali njegovi bratci. Vsa zajčja družina je v veliki nevarnosti in skrbeh, kako se bo rešila hudobnih napadalcev.

Tedaj pa Tonček in Tinka že pogrešata pobeglega Malčka. Naročita svojim igračam: generalu Hsrambaši in njegovi vojski, naj poiščejo begunca. Hsrambaša odide s svojimi v gozd, kjer res najdejo nesrečnega Malčka. Pred koreninami starega hrasta se vname strašen boj; kaj boj... mesarsko klanje...

Grđa sova odtrga Malčku kos uhlja, vse nesrečnike pa reši gozdni orjak medved Bunda Brunda. Ta napodi gozdne razbojnike, nakar odide Malček lahko domov k Tinki in Tončku. V spomin na izredno srečanje mu nalože zajčki koš daril. Srečen se vrne Malček spet v kot med ostale igrače.

Ves skrušen zaradi dolgega potepanja se javi zajček svojima gosnodarjema, ki ga grdo okrogata, ker ju je zapustil in pobegnil. Skesani zajček svozna tedaj zlati rek: Ljubo doma, kdor ga ima. Zasolzi se in vse je pozabljeno. Tonček in Tinka pa zajček Malček tlesknejo tedaj presrečni z ročicami, saj se v tistem oglasi tudi vojaška godba: general Hsrambaša se vrača s svojimi vojšakami kot zmagovalec iz krvave gozdne bitke.

Lepa, živahna, posrečena storija.

Mladina jo bo rada čitala, barvanje podob pa ji bo dalo precej opravkov. Vadila se bo tudi, spoznavati barve raz-

nih živali in gozdnega rastlinja. Na lahek način se bodo mladi čitatelji seznanili z najrazličnejšimi gozdnimi prebivalci, njihovim življenjem in posebnostmi. »Tinkin zajček« je zato najbolj uspešna prirodopisna čitanka.

Knjigo naročite lahko v knjigarni Tiškovne zadruga v Ljubljani, Šelenburškova ulica. Spricho posrečene storije in lepe, bogate opreme cena 35 din ni prav nič pretirana.

Vsak, kdor pazno zasleduje lepo napredujoče slovensko mladinsko slovstvo, bo izredno vesel najnovejše Ribičičeve knjige.

Stana Vinšek:

Lačna gora

Na robu temnega pogorja, ob vznožju našega Pohorja leži pošastno kakor mora nikoli sita Lačna gora.

Negibna kakor skala siva se pod zelene smreke skriva. Globoko spi. A kaj bo z nami če se nekoč na mah predrami?

Za zajtrk, ko se bo zbudila gotovo bo Dravinjo spila, za kruh bo lačna kakor kuga posnela Kruševac nam z juga

Potem obed! Kaj bo iz vida izginilo in z zemljevida? Jezera bodo ji za juho in Podkoren bo za prikuho,

a predjed bo kaj imenitna ji Ribnica in z njo Rakitna, Košuta in Kozjak obara — a ker premalo bo nemara

Konjičanom bo grb zmaknila da belca bi si privoščila — če ta ne bo se pred pokoro brž rešil pod Konjiško goro.

Ko Jablanico bo pobrala, bo Višnjo goro si izbrala, potem bo snedla Jagodino in spila Vinice kot vino

in še za boljšo bo prebavo izpila Donavo in Dravo. Nato bo malo počivala, prespala se in pokrepčala.

Naš novi natečaj

Kakor vsako leto, tako bomo tudi letos redno razpisali natečaje. Razpisnega natečaja se lahko udeležijo vsi otroci, ne glede na to, ali so njihovi starši naročniki »Jutra« ali ne. Opozorite prijatelje in znance na novi natečaj in prosite starše, naj vam redno kupujejo nedeljsko številko »Jutra«, ki ima »Mlado Jutro« za prilogo in stane samo 2 Din.

To pot Vam daje stric Matie tri vprašanja na izbero:

Katera igrača mi je najljubša?

Kaj bi rad postal, ko bom velik?

Katero mesto naše lepe domovine ti je najbolj všeč?

Izberi si izmed zgornjih vprašanj tisto, ki ti je najbolj po duši, in napiši odkritosrčno svoj odgovor. Pisemce naslovi na strica Matica v Ljubljani, Knafljeva ul. 5. Spisi naj bodo kratki, s črnilom napisani in razločni. Pišeš lahko tudi na dopisnico, da se ogneš večjih stroškov. Podpiši se s krstnim in rodbinskim imenom, navedi razred, šolo, ki jo obiskuješ, in svoj točni naslov (stanovanje). Na željo, dijakov-gimnazijcev, naj ne objavimo njihovega imena in naslova, se bomo ozirali.

Deset najboljših spisov bo stric Matie nagradil s lepimi knjižnimi darili. Dobre spise bomo po možnosti vse objavili, pomanjkljivi spisi pa bodo romali v peč.

Počitnice so, časa imate dovolj, primate za pero in hitro pošljite odgovore!

Ko v mraku se počasi dviga,
da za večerjo se pobriga
se z Velko Kopo bo pokrila
in z Lučami si posvetila.

Kaj hitro Grahovo poišče,
pojé Pišéce kakor pišče,
še Polhov Gradec zdaj zagleda
in ga popade kot ujeda.

Golubovac je poslastica
in bedno Medno ji sladica,
a brez odmora dalje mora
še vedno lačna Lačna gora.

Zato molčimo kakor miši,
da Lačna gora nas ne sliši,
da skrita od zelenih vej
še dalje spava, kot doslej.

Zakaj, ko se nekoč predram
pomislite, kako bo z nami?
Pomislite, kaj bo iz nas?
Zbežimo, dokler je še čas!

Golar Manko:

Mesec

Plava, plava mesec čez sinjino,
čez sinjino s srebrom vso natkano,
boža šume, tam poljano trudno
in gorico mlado vso zaspano.

Zdaj čez goro gleda zlato, skloni
k roži se na vrtu, zdaj posuje
brezo tam ob potu svetloaso s srebrom,
zdaj še bor, ki v noč samuje.

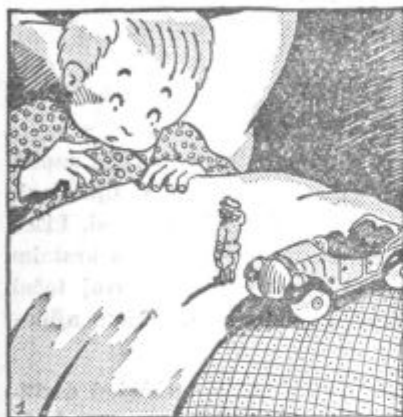
Čisto tiho se med hiše splazi,
skozi okno vsako še pokuka,
išče, išče Nelo malo, tu je —
nežno jo za kodrčke pocuka.

Zopet na poljano plane sinjo,
trudno stopa, plava čez razore
in ko jutro vstane mlado,
šel počivat je za bele gore.

Čudovita prigoda malega Jurčka

Pravljica za naše najmlajše

Jurčku je prinesel Ježušček na sveti večer mnogo lepih igrač. Ko se je deček odpravil k počitku, je razpostavil vse nove igrače okoli postelje, najlepšo in najljubšo igračo pa je vzel k sebi v posteljo. Ta igrača je bila živordeče lakiran avtomobilček, ki ga je krmaril zamorček v lepi šoferski obleki. Prav tedaj, ko je Jurček hotel zaspati, je skočil zamorček iz avtomobila, se strumno postavil predenj in ga po vojaško pozdravil.

1. »Kaj pa hočeš?« je zaspano vprašal Jurček. »Prosim vas, gospod Jurček, navijte moj avto!« je poprosil črni šofer in se veselo namuznil. Jurček je res hitro vtaknil ključek v avtomobil in začel navijati. A glej čudo! Bolj ko je navijal, večji je postal avto. Nazadnje je bil tako velik kakor vsi drugi avtomobili, ki jih srečavaš na ljubljanskih ulicah. Istočasno je zrasel tudi zamorček in preden je mogel Jurček kaj vprašati, je bil prav tako velik, kakor on sam. »Dragi gospod Jurček, vstopite, prosim, popeljem vas malo v svet!« ga je povabil zali, črni šofer. Ključ od avtomobila je Jurček spravil v žep pidžame in hitro vstopil v avto. Tisti mah, je zamorček že pognal motor in frkl — je zdirjal avto skozi steno na ulico in potlej v višave, tik mimo cerkvenega stolpa.

2. »Kmalu prispeva na cilj, gospod Jurček,« je rekel čez nekaj časa zamorček. Pod njima se je razprostirala čudovita obala, kjer so rastle visoke palme, med njimi pa so bile postavljene majhne kočice, v katerih so živeli zamorci. »Joj, kaj pa je to!« je preplašeno vzkliknil šofer. »Avto sva pozabila še enkrat naviti, zdaj je pa že prepozno!« In res je bilo zdaj že prepozno, kakor je spoznal Jurček. Avto je postajal počasi zmerom manjši in ko je Jurček vstal, da bi pogledal kakšna je pokrajina pod njima, se je prekopicnil in padel v košati vrh stare, častitljive palme, v kateri se je skrivalo vse polno mladih zamorčkov, ki iz lenobe niso hoteli iti v šolo. Ko je priletel Jurček mednje so se prestrašili in začeli kričati, kakor obsedeni. Vik in krik se je razlegal daleč naokoli in kmalu je prišel zamorski učitelj pogledat, kaj se je zgodilo. Hitro je stekel k palmi in jo začel na vso moč tresti. Kakor zrela jabolka so padali črni paglavci s košate palme v pesek. Tudi Jurček se je zaman oklepal debela. V levici je krčevito stiskal avtomobilček, ki je bil zdaj spet prav tako majhen kakor na sveti večer.

**Kdo bi rad imel
ves letnik 1937
„Mladega Jutra“**

v obliki knjige za malhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul.

3 Zamorski učitelj si je popravil naočnike in začudeno ogledoval belega dččka, ki se je tolikanj razlikoval od mladih zamorčkov. »Nič ne pomaga«, je rkel čez nekaj časa. »Tega moram prinesiti kralju. Še včeraj mi je siromak tožil, kako je že sit enolične hrane! In že sta se prikazala dva zamorska vojščaka, ki sta prišla Jurčka in ga odvedla pred zamorskega kralja. Ta se je zadovoljno muzal in si obližoval prste, medtem ko je zdaj pa zdaj pogledoval k belemu možu, ki je bil privezan h kolu. Jurčka je obšla tesnoba a tisti mah se je nečesa domislil!
(Dalje prihodnjič)

Šale za male

Priden učenec

Matjažek: »Ali že veš, Mihec, da je nocoj zgorela tovarna, ki je stala zraven naše hiše?«

Mihec: »Preneumno! Vidiš, vsaka poštna hiša enkrat zgori, samo naša šola ne...«

Oboje bi rad

Prišel je ciganček beračit k neki gospodinji, ki ga je vprašala:

»Kaj bi rajši, juho ali cmoke?«

»Ej,« je zajavkal ciganček, »dajte mi, gospa, kakor prašičku: zmešajte vse skupaj, zame bo že dobro.«

Mali navihanec

»Mamica, kaj je strašnejše: če si zlomim nogo, ali če raztrgam hlačke?«

»Kako moreš tako vprašati, sinko? Seveda je mnogo hujše, če si zlomiš nogo!«

»No, potem je vse dobro. Veš, poprej sem padel in si strgal hlačke, noge si pa nisem zlomil.«

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes se ti prvič oglašam v Tvojem koticu. Ze par let ga čitam pri moji botri Tvoj lepi list. Če ne boš vrgel mojega pisma v koš, Ti bom še večkrat pisala. Sedaj Ti pa hočem opisati papigo, ki jo ima moja botra. Ima jo že tri leta. Je zelo lep ta ptiček, ime mu je Čika. Zna govoriti preko dvesto besed. Govori tako pametno, kakor da bi razumel, kar govori. Najrajši naš pa vse zmerja. Zelo ga imamo vsi radi. Je pa ta ptiček zelo negovan. Jaz mu vsak dan pesek presejem in skledice umijem, ker pravi botra, da mora žival imeti tudi snago. Tudi piške ima botra in ravno tako skrbim zanje. Zivali imam zelo rada. Spomni se me, dragi stric Matic,

Petek Micika, uč. IV. razr. Rogatec

Listnica uredništva

Mnogo sreče v novem letu iskreno želi vsem Jutrovčkom
stric Matic.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Pečnik Oroslav, dijak I.a razr. mešč. šole in Pečnik Danilo, učenec III. razr. v Brežicah, Kukica Švajgerjeva, obiskovalka otroškega vrta v Ljubljani, Branko Jurhar, uč. II. razr. v Kranju, Stani Ciril, uč. ? razr. v Št. Janžu pri Dravogradu, Petek Micika, uč. IV. razr. osn. šole v Rogatcu.

★

T. M. dijakinja v Ptuj: Škoda! Tvoja lepo pesem smo prepozno prejeli. Zdaj otroci ne mislijo več na Miklavža — vso Miklavževo slavo je zatemnil božič. Pesem je pa res lepa in rada verjamem, da jo je bil ves razred od srca vesel. Upam, da ste se gospodični razredničarki lepo zahvalile? Preberi razpis današnjega natečaja in se s svojimi sošolkami odzovi vabilu Lepo Te pozdravlja Tvoj stari

stric Matic.

Križanka „Kvadrat“

2	3	4	5		1		6	7	8	9
3							7			
4							8			
5							9			
1										
10	11	12	13				14	15	16	17
11							15			
12							16			
13							17			

Vodoravno in navpično: 1 velika južno-evropska država, 2 slovensko letovišče, 3 doba, 4 hlapljiva tekočina, 5 žensko krstno ime, 6 slovanski kralj, 7 član izumrlega naroda, 8 družinski član, 9 poljski delavec, 10 slovenski narodni boritelj, 11 poživlja rastline, 12 pripadnik judovske ločine, 13 galejsko mesto, 14 reka v Srbiji, 15 tujka za pisarno, 16 alkoholna pijača, 17 del telesa.

Kvadrat št. IV.

1	2	3	4
			O
2			R
3			A
4			Č
O	R	A	Č

1. pralno-umivalni pripomoček; 2. odpadki pri sekanju, klesanju — tudi: mise'ni utrinek; 3. ograjna vrata. 4. —

Rešitev božične uganke

Začeti moraš z drugo desno potjo.

Rešitev kvadrata št. 3.

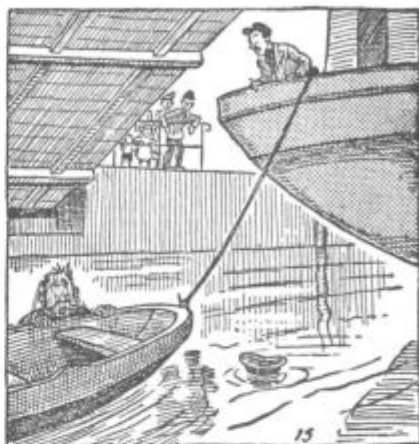
1. dvor; 2. vera; 3. orač; 4. rača.

V živalskem vrtu

»Gospod paznik, ali je ta morska kača huda?«

»O ne, gospod, zelo domača je. Lahko si jo ovijete okoli prsta.«

Usodna nogometna igra

15. Čez nekaj trenutkov se je redarjeva glava vsa mokra in zmršena spet prikazala iz vode. Vzpel se je ob čolnu, ki ga je vlekla večja ladja prav tedaj za seboj, in se tako kmalu spravil na varno.

16. Med tem ko jo je šofer, s svojim taksijem popihal s prizorišča in je redar zlezal s čolna na ladjo, sta si prodajalec sadja in neki deček, ki mu je bilo ime Peter, na vse kripilje prizadevala, da bi rešila sladoledarjevo glavo iz mrzlega lonca. Oba sta vlekla, kar so jima dale moči, in ko je nazadnje lonec odnehal so — kakor si lahko mislite — vsi skupaj telebnili po tleh!

(Dalje prihodnjič).